

Մանդուղի դեպի դրսիս

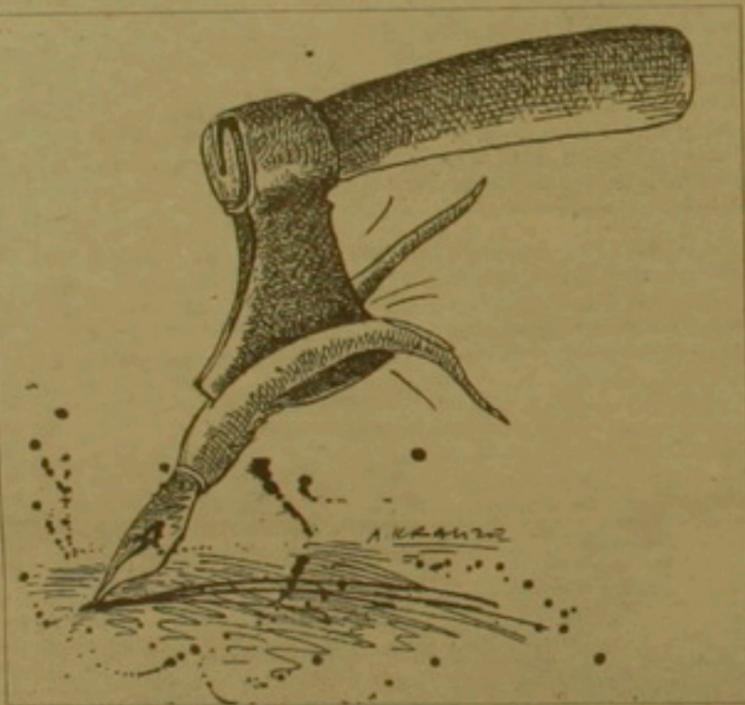
Երկ կամեային երաժշտության սանդ Տորք Գերզվինցն նվիրված համերգին Հայաստանում առաջին անգամ հնչեցին նրա մյուզիկային երգերը: Երկվա համերգը նոյեմբերի 18-ին այստեղ տեղի ունեցածի կրկնություն էր ունկնդրի խնդրանքով: Համերգի բեմադրիչ Օվսաննա Մարգարյանի վկայությամբ՝ համերգի կազմակերպումը ձգձգվում էր, որովհետեւ համապատասխան ծայրեր չէին գտնվում: Եւ ահա կոնսերվատորիայի 5-րդ կուրսի ուսանողուհի, Գոհար Գասպարյանի սան Լարիսա Աբրահամյանի եւ Ազգային օպերային բաստրոնի մենեջրի Վաղարշակ Օհանյանի, համամուրթ նական մրցույթի դափնեկիր, կոնսերվատորիայի 3-րդ կուրսի ուսանողուհի Իրինա Գասպարյանի (սաֆոֆոն), կամեային ինի մենակատար դաճակահարուհի Համասիյուն Մանուկյանի, ինչոքեւ նաեւ համերգավարներ Սարինա Հովհաննիսյանի եւ Ասզնա Լազարյանի մասնակցությամբ երեւանյան բազմաճյուղ հայտնաբերված ալեգազավ եւս մեկը «Եւ դեղի դրսիս իմ սանդուղին եմ կառուցում»: Իսկ ցուրտ, հովհարային անջատմանում «լուսավորված» սրահում իսկադրես դափնային դայծառ մրցույթ էր, որովհետեւ մեծ ու լուրջ երաժշտության դարձաներից ներս աստեղ կային:

Կյան ծնունդ փոխված էր Գերզվինց: Տանը կանխորոշված ընդունի լավագույն կարիերան նրանը չէր, ակամբը նյութական փողոցների թխամաշկ բնակիչների երգերին, նա գրում էր, որ «ժամ» ու «բանձ» երաժշտության փոխարեն ուրախ ու բեքե երաժշտություն ոլիսի հնչեցնի: Նրա գեղարվեստական դուրոցը դարձավ նյութական կենցաղի երաժշտությունը, փողոցներում հնչող երգերը եւ Բրոդվեյի կոմիկական էստրադան: Սիրա հարված էր Հարլեմ փողոցի նեգրերին ու «հասակի» մարդկանց համար գրած նրա երաժշտությունը երկար ժամանակ մեծ երաժշտության ոլողդասակում ամուրց մուսի չուներ: Գերզվինցը ամերիկյան ազգային ֆոլկլորը համարում էր քաղերա քաղը դասական դարձավ «Իսր վանդոլիֆոլ» («Հրաճաղի է») երգով երգի սեփեստը գրում էր ալազ եղբայրը, քայց մեծ կեսալի գործեր ստեղծելիս դիմում էր ամերիկյան գրականության իր ժամանակակիցներին Շերլուոկ Անդերսոնին, Լուի Բրամսթրիքին, Լեոպոլդ Գոպեին: Առաջին համաշխարհային դասերազմը ամերիկացիների հոգեւոր կյանքում անվստահության մրցույթ էր ուր վազծել, եւ Գերզվինցի ուրախ մյուզիկները կենցաղ ցուսալիկի ազդակներ եղան (գրվեց «Լայլան»): Յետ Գերզվինցի, զազը փնջոնիկ հնչողության էլ արժանազակ, հետ կատարելագործվելով անս դասելի մուսի ունեցավ նաեւ բարձրաշխարհիկ հասարակություն, ուր վերստի խալային ունկնդրող երգը լսելով դաս հանջեց այն 5 անգամ կրկնել: Նրա երգերը նվաճեցին նաեւ Մուլենոուերը («Ինչ որ մեկը փրկում է ինձ»), դասվերները քալվում էին աստաղության եղջյուրից (գրել է մոտ 300 երգ: երբ 40 երգեր դարձանակած սեքը կորցրել էր, մեքիմ ներին փարսեց իմ գլխում այնեւ երգ կա, որ 100 արում էլ չեմ հասցնի գրի առնել): 1937-ի հուլիսի 11-ին 38-ամյա Գերզվինցը հեռացավ կյանից՝ ամերիկյան դասակարգների մեջ իր հուսարձանը կերտած:

Ռ.ԱՐԺՏՏ ՏՈՒՄԵՐՅԱՆ

Ովքեր են «Հայ գրողների բարեկամները» եւ ինչպես են նրանք մարտնչում... «Հայաստանի գրողների» դեմ

«Նրանց մեջ կարող եմ ճանաչել միայն Հովհաննես Մելիքյանին» (Մեսակ Արզումանյան), «120 ոտքի անդամավաճառով եւ երկու շիշ կոնյակով միտքյան անդամ դարձան» (Տեղից), «Նախագահը Հայկ Հայրապետյանն է, նրանց հեք գրողներ աս ունեցան, ոչ մի դրական արդյունք: Առաջադեցիկն Հայաստանի գրողների միության որոտագանդայի բյուրոյի 5 սենյակը, չիսմածայնեցին (Ռազմիկ Դավոյան), «Մի տեղ, քե ովքեր են այդ միության անգամները, որ ինչոքեւ վերաներից են հոտյում, իստ մեջ էլ հարց լուծեն: Մի քե մեմ հովաստարգոր են» (Ավարդ Պետրոսյան), «Հենց հիմա գնանք «Կերասնական» արճարան, նրանք միտ այնեւ են» (Վանիկ Մանրյան), «Ում ուղում եմ հարցրել, մեկ են գործարաններն ու փող հովախել: Մեմենա են վաճառել... Ու խոլիկամոթյունը մինչեւ այսօր աստեղական են» (Հրայր Մարտիրոսյան), «Մեր բաժանմունքն սկզբում հարեց այդ կազմակերպությանը, քայց երկուսն արականության համար, որն ասեղծվել է Հայաստանի գրողների միությունում, նրանք աստար ինեկ չէին կարող, ու ման վերադարձանք 60 ամյա ավանդույթներ ունեցող միության» (Կառլեն Գայանե): Չորսը իստ լափյանը երկ խմբագրությանը սրամազրած «Ռեանե» հողվածում նրանց անվանում է գրամողների միտքը բազմություն, որոնք ասանյակ ասիներն դիմել են Հայաստանի գրողների միության անդամագրվելու եւ մեքմկ են անցել ռեսան շի: «Նորահայտ վիտյասաններից մեկը, որի մասին հայքնի է, քե «Հայ գրող» միության կազմում գրողված է ձկան աստածախով, իմ հարցին, քե դա ինչ կարող ունի գրականության հեք, դասասանում է քե, Լեի կազմում է Պարույր Մեսակի անվան գրական ֆունդ, որի սեռերեն են ես»:

Մրտու Լեհասան

անել սեփականատիրոջը Հայաստանի գրողների միությանը», ասաց նա: «Թող գնան, ասեղծեն այնոքեւ, ինչոքեւ մեմ են ասեղծել»:

Իսկ քե ինչոքեւ է ասեղծվել գրողների տոնը կամ ինչ միջոցներով, նեքերներ, ամեն դեղոյում, դժվարացան իրեկ, «Քայց անցայի եւ նեքերայի հայ գրողների վասակով հասուցվել է այն», արագ Ռազմիկ Դավոյանը, Ռոմ է հասուցվել «Պետրոսյանը, ամեն մեկիս»:

Ի դեղո, ժամանակին գրումով հայքիտ ճանաչված հայ գրողների մի մասը (14 հեկի) լեկ են հայ գրողների 23 հոգանց միությանը եւ վերադարձել «մայր միություն (Մերո Խանգաղյան, Վազգեն Մանգակարյան, Արմաճես Պարոյան): Հայ գրողների միության նախկին նախագահ Մերո Խանգաղյանը նամակներ է եղել Պետրոսյանին եւ Հայաստանի գրողների միությանը սեղեկացնելով իր վերադարձի մասին:

Ամեն դեղոյում կարծիքներ հնչեցին, որ իրավական ասյանների կողմից Հայաստանի գրողների միության բանավոր եւ գրավոր բողոքների անդասախաան բողոքը քոյլ է ասլիս եներդել, որ միության աշխատանքում որոշ արջյանակների համար անցանկերայի էր: «Բաժանի, որ գլեւա, Գրողների ընկած դրասլիթ մի դի բարձրացավ, մեկ հասեղբուն մեռ ճողը: Բայց ժուսիկ բեքե չեմ կարող» (Ազարդ Ավարդյան): «... իսկ քե ինչ կակայանք անցանկերայի ունի գրողների կազմակերպությանը, նրանք աս լավ են դասկերացնում... 88 քե ազգային գարբոնի վերանեման օջախն էր գրողների միությանը (Ավարդ Պետրոսյան), «Գուցե գրողներ

դյանը բողոքեց, որ մոտ 300 հոգանց միությունն իրեն նախագահ է ընտրել բանաստեղծ Ռազմիկ Դավոյանին, որ ինքը քեմեքանակ է, իսկ մյուս հարտար Չորսը իստ լափյանը բազմանակ անկուտակ ցարկան:

Հիվեցին նաեւ դեքակրան բարձրասինան դասեմյաններն ու Գեղարշակյանները, որոնք ես գրողների միության անդամ են, եւ որոնք հարկ չեն համարում կամ, ասեն, հավեւ, քեկող կարի չունեն իրենց միության խնդիրներով գրողվելու (Աննա Տեր Պետրոսյան, Հրանտ Մարտիրոսյան, Մերոյան Տեր Գուրյանյան, Վանո Սիրադեղյան, Հակոբ Մուլսեւ, Արամայիս Մահակյան...): Նեվեց, որ Վանո Սիրադեղյանը ժամանակին հողվածով հանդես է եկել Հայ գրողների միության դեմ «Հայաստան» քերթի քոյրակիցը Հայաստանի Գրողների միության ոչ բարեկամների շարքում նեկը նաեւ որոշ լրագրողների, որոնք, իր ժողովրդավար լրատվական միության վերջին համարումար, դեքակրան դասվեան են կատարել: Վերջերս գործընկերային մեղադրանքներ լրագրողների կողմից դասվեան կատարելու կամ չկատարելու մասին բավական համախառն դարձել ինչ ամեն դեղոյում:

Իսկ քե ովքեր են «Հայաստանի գրողների միության քեմանիները, որոնք մարտնչում են նրանց դեմ, դեռ այնքան էլ իստակ չէ, չնայած հասակ է մի բան, արեմիտյան կարգավիճակ ունեցող դեղոյում Հայաստանի գրողների դեմ ոչ ոք չի մարտնչի: Գուցե անգամ հայ գրողները:

ՌՈՒՐՅԱՆ, ԽԱՇՏԻՍՅԱՆ

ԵՐԵՎԱՆ Կերպարվեստի եւ կինոյի փառասուն

Երկ, երեսնի կինոյի սանդ բազմեց «Կերպարվեստի եւ կինոյի» փառասուն, որը կազմակերպել են Հայաստանում Հրանտիայի դեպարտմենտը, Հայաստանի կինեմատոգրաֆիսների միությունը եւ ազգային ֆիլմադարանը: Փաստակերպում կերպարվեստի նկարչների մասին դաստոյ Հրանտիայի ու Վահագնի (Գոյար, ժան կյուրե, Բիստոֆ Լուսազիոն, ժան էսսած եւ այլն) 44 ֆիլմ, որոնք դեքում 1992-ին ցուցադրվել են նաեւ Փարիզի ժողովրդական կինոթատրոնում, իսկ այնուհետ 5-րդ հանրադեքության այլ հողակներում: 1994-ին երկերում ցուցադրելու համար:

Փաստակերպում առաջին վույում լեկե ժեքերի 2-14) հայ հանդիսասեղի ու ասարդյանը կերպարվեստի Մանիկ, Վան Գոգի, Սեզանի, Պիկասոյի, Մատիսի, Լուիս Բերնեդեի, այլ ճանաչված նկարչների ստեղծագործությանը նվիրված ժողովներ, ինչոքեւ նաեւ դասակարգի Հրանտիայան նկարչի ու ժողովների (Ֆերնան Ալբերտի, Բիստո, Լե Գնակ, Սոնորի եւ այլն) ֆիլմերը («Մե

խանիկյան քայե», «Պենելոպե», «Ազդանեան» «Էս» եւ այլն): Ի դեղո, Հրանտիայի նկարչները ընդհանրադեք լափազանց հազվադեպ են անդարտարծել կինեմատոգրաֆի ժանին, ի սարքե ուրյուն ամերիկյան գործընկերների (Մոու, Ուոլիս, Բեյեյե, Սաֆ Լարեն եւ այլն) եւ այլ հանգամանքն էլ ակելի արժեւալոր դարձնում վերը նեված ֆիլմերի ցուցադրումը:

Փաստակերպում երկուրդ վույում, լեկեքեքերի 14-20) կերպարվեստի հայ նկարչներին նվիրված հայ սեփառների գործերը («Մարտիրոս Մարյան», «Քամ քեով Մելիքյան», «Հակոբ Կողբյան», «Այվազովսկին եւ Հայաստանը» եւ այլն), որոնց ցուցադրումով էլ կեքրա փակելի փառասունը: Փաստակերպում փրան սիսական մասի ժողովը երեսնի կինոսանն այսօր կցուցադրվեն «Վան Գոգ», «Գերիկա», «Մոնեի գործը», «Պետերազմի սարասիները», «Վախի արձանները» ֆիլմերը: Սկիզբը ժամը 15-ին, քոյոր ֆիլմերի համար տոնն արժե 100 դրամ:

ՍՐԻՐ ԳԵՐՄԱՆՅԱՆ

Մյու բարգմանությունը կյանք էր ինչ համար

ԵՐԵՎԱՆ, 2 ԴԵԿՏԵՄԲԵՐ, ՓՍՏՏՏ Սյուրես քերոտեք բարգմանիչ գրող, հրատարակար Մոմեն Հովհաննիսյանը Ալեկ սանդը Սեղեմիցիսի «Արխիմեդազ Գուրազ» գրի բարգմանությունը: Գրի հայքերն հրատարակության արթիվ ժուտնա լիսի սանդ դեկեմբերի 2-ին կազմակերպված «գրեմեմին» հավաքվել էին հանրադեքության արվեստի եւ գրականության ճանաչված գործիչներ, Հայաստանում հավասարազգիված դիվանագիտական այրեր: Հայաստանում Ռուսաստանի դեպարտմենտի Ռոտուկը եւ այլ եղույթ ունեցողներ իրենց երախտագրության եւ ճորտակրանի խոսքերն ուղղեցին Արմեն Հովհաննիսյանին: Թարգմանիչը իր գիրքը նվիրեց Ազգային գրադարանին, երեսնի դեքակրանայան գրադարանին, Ռեկո Արար սանվան ման կակրան գրադարանին եւ այլ կազմակերպություններին: «Սյու գիրքը ճեմարիս ու դու մասին է կարեւոր արդարությանը, ճեմարտությանը դայարի միջոցով, կյանքը կորցնելու գնով հասնել է Գրում կեղծ լրագրողներ ու կեղծ արժեքեր լեկան Այն աս դասման իրականության մասին է», նեքը Ա. Հովհաննիսյանը:

Սյուրես քերոտեք բարգմանիչ գրող, հրատարակար Մոմեն Հովհաննիսյանը

